

Una vella cançó

Vicent Ventura

Amb una esquerra parlamentària tan precària com la que circula —aiguada fins a la reducció a la inèrcia del nom estricte en el cas majoritari del PSOE— el que passe amb el PC —o «els» PCs, per dir-ho més exactament— no pot ser indiferent a ningú. Sense excloure'n la dreta, que necessita el seu «antagònic» per mantenir la justificació ideològica. Perquè amb un PSOE com el que hi ha, ¿pot realment «esglaiar» la clientela? Més aviat hauria de témer de perdre-la si, a més de reduir les diferències amb el PSOE, econòmiques, sobretot, que són les que afecten directament la cartera, apareixen en competència, complicant un panorama electoral ja difícil sense ells, els «centres» de Suárez i Roca.

El desplaçament cap a la dreta de tots els partits que integren l'anomenat «arc parlamentari» és un fet, sobre l'evidència del qual no és possible dubtar. L'únic dubte admissible consisteix a saber si, en el cas del PSOE, el desplaçament es deu únicament als condicionaments forçosos

de la situació o es tracta de conviccions adquirides per la força del pragmatisme. És a dir, si hi ha retorn possible i probable a les fonts, o no n'hi ha.

Però aquest és un altre problema, i el que reclama l'actualitat, sobretot ací, al País Valencià, és el que té plantejat un PC com el del PV, dividit entre el «carrillisme» i el «gerardisme». Formalment, se'n discuteix la propietat de les sigles, i els locals, i els comptes corrents, més per la titularitat, s'ha de suposar, que pels saldos, probablement eixuts. En el fons, però, hi ha en joc d'altres qüestions. ¿Doctrinals?, ¿personals? Són ben difícils de destriar, l'una i l'altra, especialment, tot s'ha de dir, en el

cas del «carrillisme», més acostat a Carrillo que el «gerardisme» a Gerardo. I tot això, ¿qui afavoreix? Que en el carrillisme hi ha un evident «culte a la personalitat» del vell líder, gens decidit a la jubilació, és evident. Com ho és que, al mateix temps, s'hi ventilen qüestions estratègiques, com per exemple si cal plantejar-se també el, diguem-ne, «front ampli» de salvació.

Considerant el valor «històric» de la sigla, tots dos volen mantenir-la i proposar-la com a referència a la —¿possible?— «unitat d'acció» de les forces «progressistes». I aquest és el problema. Perquè la lletra recorda una música massa vegades repetida perquè no desperte la susceptibilitat de molta gent. No hi ha raons per a dubtar de la voluntat «renovadora» dels uns i dels altres. S'ha de dubtar molt, però, del fet que tanta i tan poc exemplar lluita pel poder haja deixat res a salvar-ne. Perquè ¿quina credibilitat tenen per aplegar ningú dos grups que no han sabut mantenir-se ells mateixos agrupats?

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r. cognom _____ 2n. _____

Nom _____ Domicili _____

Població _____ D.P. _____ Tel. Part. _____

Lloc de naixement _____ Any _____

Professió _____ Lloc de treball _____

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un període D'UN ANY, i un import de:

6.980 pessetes—amb pagament: Anual (1 rebut per la quantitat abans citada)

Semestral (2 rebuts de 3.490 pts.)

10.500 pessetes (Europa) amb pagament anual

Forma de pagament: Dom. bancària. Taló bancari adjunt. Gir postal n.º.

En el cas corresponent ompliu, la domiciliació bancària (Firma) _____

• La subscripció representa un descompte de més del 10% sobre el preu de venda als quioscos.

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors: _____

Caixa o banc _____ Agència _____

carrer _____ ciutat _____

Els pregue que els rebuts que a nom de _____

domicili _____ població _____

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S.A. amb total de _____ ptes.

a pagar en _____ terminis _____ per la quantitat de ptes. _____ siguen

pagats amb càrrec _____ n.º. _____

_____ de _____ de 198 _____

(Firma)